



øðrum. Um man vil vera tónleikari í Føroyum, so má man út at spæla tónleik. Og eg eri øgiliga glað fyri, at eg havi møguleikan.

Hon er við í bólki, ið kallast Norland Wind, sum virkar í Týsklandi. Hesin tónleikur er eisini fólkatónleika-kendur – sokallaður *World music* – og minnir ikki sørt um írskan tónleik. Umframt at Írin Noel Duggan (*Clannad*) er fastur limur í bólkinum, hava tey vanliga eisini fleiri írskar gestatónleikarar við. Næsta fløguútgáva í hesum sambandi er tónleikur, sum Angelika og hørpuspælarin úr Norland Wind Thomas Loeffke, sum saman kalla seg Norðan, geva út.

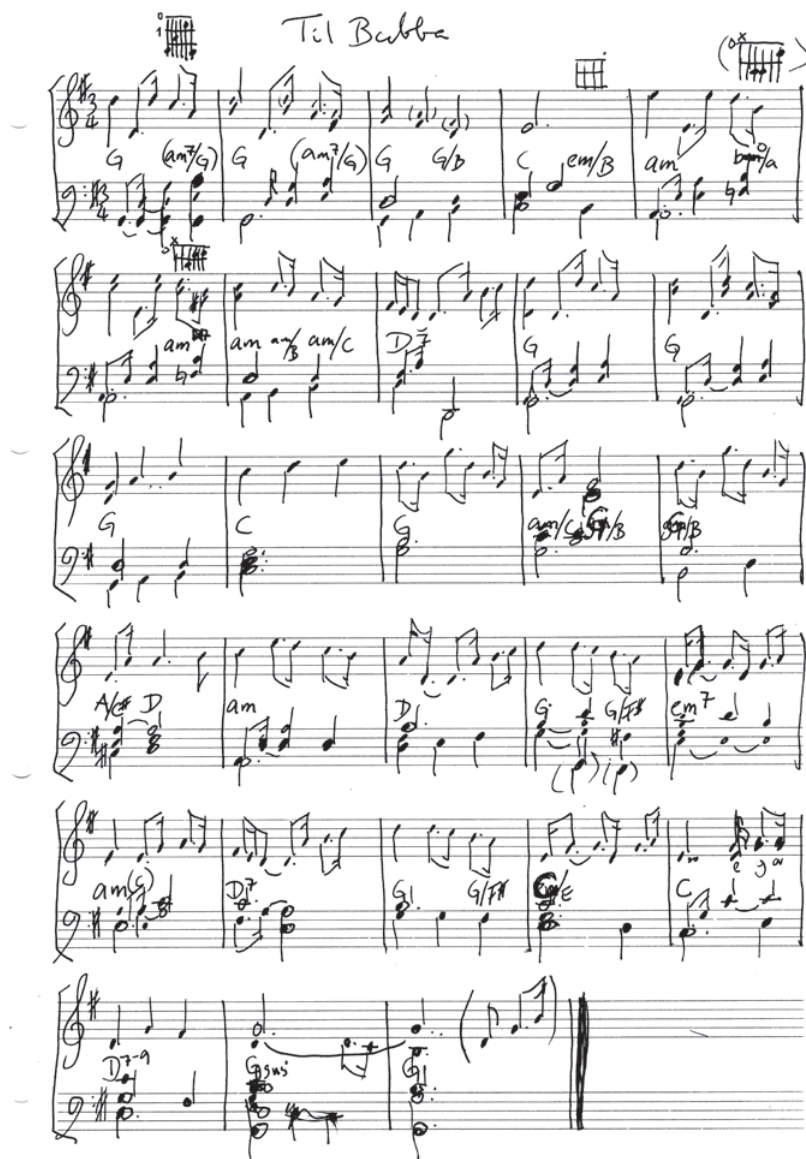
Teir fuglar, sum sita tættir, syngja vanliga skjót og kvik lög. Hetta er vanliga galdandi fyri bjargafuglin. Hinvegin hevur heiðafuglurin, sum ikki kann sigast at líða undir plásstrotið, tey seinu umfatandi lögini. Tí er tað ikki undarligt, at lagbygnaðurin í eitt nú *New York* altíð hevur ein nógu stravnari bygnað enn tann meiri seiga, sum vit vanliga hoyra í Føroyum.

Tað føroyska lagið kann sostatt vera langdrigið har serliga ljómur og klangur hevur stóran týdning. Nógv at tí nýggja føroyska partitur-tónleikinum, sum verður skrivaður, er lagkendur burturav. Í hesum sambandi nevni Angelika eitt nú tónleikin hjá Kára Bæk og Atla Petersen, sum eisini skriar góðan tónleik fyri strúkarar, sum kanska er eitt vet meiri rútmiskur. Tá Angelika hinvegin skal lýsa seg sjálva sum tónaskald, er tað serliga instrumentali fólkatónleikurin, sum er í miðdeplinum. Hon plagar at skriva til teir ymsu bólkarar, sum hon er við í.

Munurin millum klassiskan tónleik og fólkatónleik er at finna í klanginum. Tá ein spælir fólkatónleik ræður um at hava ávísan lættleika í huganum, í mun til tann klassiska. Til dømis hevur klassiska og romantiska tónaskaldið J. Brahms skrivað fantastiskan tónleik, fullur í kenslum - Fantastiska deiligur tónleikur. Men

tað er kanska ikki tann, sum mær dámar allarbest at spæla. Eg seti nógvan prís á tað einfalda í tónleikinum – tónleikur, sum er reinsaður fyri alt óneyðugt. Brahms kann í hesum høpi verða øgiliga pyntaður, fullur í krúllum og framleinging.

Men hinvegin er tað heldur ikki allur klassiskur tónleikur, sum hevur hendan romantiserandi dámin. Edvard Grieg er tónaskald, sum heilt týðiliga hevur samband við fólkatónleikin, og somuleiðis er við J.S.Bach og tónleikinum, hann hevur skrivað fyri soloviolin. Hesin tónleikurin toli lættleikan, sum vit finna í fólkatónleikinum. Tað er kanska ikki so



undarligt, tá hugsað verður um, at bygnaðurin í tónleikinum hjá eitt nú Bach byggir á gamlar fólksligar dansir, t.d. Menuett, Gigue og Allemande. Tað er gleðiligt, at spæliteknikkurin, sum verður lærdur í samband við klassiskan tónleik, eisini kann brúkast til fólkatónleik.

Onkuntíð, tá eg eri farin upp um morgunum, so improviseri eg ein hálvan tíma, har alt er loyvt. Tað er, sum at oysa sínar tankar út gjøgnum ljóðførið. Plagi onkuntíð eisini at oysa orð á pappir í staðin – morgunsíður – hevur eitt sindur av somu effekt.

Henni dámar ógvuliga væl at spæla tónleik, har sum improvisatión er fastur táttur: Tað er befriandi, og tá opnar ein upp fyri tí kreativa. Tá man kann spæla og viðurkenna tað, sum kemur undan kavi, uttan at døma. Tað er fantastiskt! Tónleikarin varnast ting, sum man óivað ikki hevði komið at, um man bara vandi málrættað.

Improvisatión er sjálvandi eisini ein táttur innan klassiskan tónleik. Tónleikarin tekur støði í tí, sum er niðurskrivað, men annars hevur tónleikarin hópin av møguleikum at seta sín persónliga dām á. Tí er tað eisini týdningarmikið, at tónleikarar og orkestur halda fram at innspæla og framføra verkini hjá klassikarunum.

Tað dámar mær eisini væl: at tora at seta sítt eigna fingramerki á tey hevdbundnu verkini. Tað, at nótarnir og rútmurnar o.a. eru niðurskrivaðar framandundan, er ikki neyðturviliga ein avmarking. Heldur kunnu vit tulka tey sum rammurnar, tú improviserar í.

Eg eri glað fyri at arbeiða við so nógvum ymiskum, og kenni meg heima í flestu samanhangum. Men um man gevst at leita, er eingin grund til at vera listafólk.

Møguliga stavar hetta frá einari breiðari útbúgving, har fleiri sjangrur altíð hava verið við. Og kanska er júst hetta orsøkin til, at Angelika fæst við so nógv ymiskt – er so listarlíga forvitin.